

Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság  
6.Bf.293/2019/14.

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2020. február 12. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

### í t é l e t e t :

A halált okozó testi sértés büntette miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2019. október 02. napján kihirdetett 14.B.123/2019/9. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottal szemben kiszabott 2 (kettő) év 6 (hat) hónap szabadságvesztést fogház fokozatban rendeli végrehajtani.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

### Indokolás:

A Fővárosi Törvényszék a 2019. október 2. napján kihirdetett 14.B.123/2019/9. számú ítéletével **vádlottat** bűnösnek mondta ki a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés II. fordulata szerint minősülő testi sértés büntetében, ezért 2 év 6 hónap börtön fokozatú szabadságvesztésre és mellékbüntetésül 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Úgy rendelkezett, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének letöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámította. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt tárgyakról, és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 543.215 forint bünyügyi költség megfizetésére.

A tárgyaláson az ügyész három munkanap gondolkodási időt tartott fenn, majd a törvényes határidőn belül fellebbezést jelentett be a vádlott terhére súlyosítás érdekében, hosszabb tartamú börtön fokozatú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabása végett. A vádlott irányának és okának megjelölése nélkül, míg védője felmentés érdekében fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.850/2019/2. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, és arra tett indítványt, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét változtassa meg, és a vádlottal szemben hosszabb tartamú börtön fokozatú szabadságvesztést szabjon ki, és a főbüntetéssel arányosan a mellékbüntetésként alkalmazott közügyektől eltiltás tartamát is emelje fel. Egyebekben az ítélet helybenhagyására tett indítványt. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság tárgyalásán az eljárási szabályokat betartotta és ügyfelderítési kötelezettségének is eleget tett, és nem tévedett, amikor az általa megismert bizonyítékokat mérlegelve az elsőfokú ítéletben írt történeti tényállást állapította meg. Álláspontja szerint a tényállás megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdéseiben írt hiányosságoktól, az felülbírálatra alkalmas, az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, és helyes a cselekmény jogi minősítése is. Kifejtette továbbá, hogy a bizonyítékok újraértékelésére és eltérő tényállás megállapítására irányuló

fellebbezések eredményre nem vezethetnek. A Fellebbviteli Főügyészség egyetértett az elsőfokú bíróság jogi értékelésével, mely szerint a halált okozó testi sértés jogi minősítés megállapítása során figyelemmel volt a 3/2013. Büntető jogegységi határozat 5. pontjában foglaltakra. Egyet értett továbbá az elsőfokú bírósággal abban is, amikor a 4/2013. Büntető jogegységi határozat 1. pontjára figyelemmel nem látta megállapíthatónak a jogos védelmi helyzetet a vádlott javára. A másodfokú ügyészség álláspontja szerint azonban az elsőfokú bíróság nem vette kellő súllyal figyelembe a vádlott büntetett előéletét, a sértett idős korát, valamint a testi épség elleni cselekmények elszaporodottságát, ugyanakkor eltúlzott mértékben vette figyelembe a bekövetkezett időmúlást. Ezen körülményekre figyelemmel a börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetés súlyosítására, valamint a mellékbüntetés arányos felemelésére tett indítványt.

A védő a Fővárosi Ítéltáblánál előterjesztette fellebbezése részletes írásbeli indokolását. Ebben a tárgyaláson eredetileg felmentés érdekében bejelentett fellebbezését kiegészítette és eltérő jogi minősítés megállapítására, továbbá a kiszabott büntetés enyhítésére is tett indítványt. Ezen túlmenően bizonyítási indítványt terjesztett elő, melyben helyszíni tárgyalás tartását kérte. A jogos védelem miatt védence felmentése érdekében bejelentett fellebbezését e mellett továbbra is fenntartotta. Beadványában utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság a tényállás alapjául védence jogos védelemre történő hivatkozásával szemben az 1. számú tanú vallomását fogadta el, és annak alapján vetette el a vádlott védekezését. Érvelése szerint azonban az 1. számú tanú az eljárás különböző szakaszaiban tett vallomásaiban különbözőképpen jelölte meg azt a távolságot, ahonnan látta a vádlotti cselekményt. Ennek tisztázása céljából indítványozta a védő helyszíni tárgyalás tartását, ez alapján annak megállapítását, hogy a hivatkozott tanú ténylegesen milyen távolságra állt a cselekmény helyétől, illetve az adott távolságból pontosan láthatta-e, illetve láthatta-e egyáltalán a történéseket. Az 1. számú tanú ugyanis vallomásában egyáltalán nem számolt be arról, hogy a sértettnél üveg volt, valamint, hogy azzal ütni készült. A sértett kezének a vádlott általi lefogását is úgy élte meg, hogy az a sértett ruházatának a vádlott általi megragadása volt. Véleménye szerint ugyanezen bizonyítási cselekmény útján lenne tisztázható az, hogy az 1. számú tanú az adott helyről, illetve távolságból megkülönböztethette-e a vádlott ütő vagy lökő mozdulatát. Kifogásolta a védő, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása hiányos abban a tekintetben, hogy a vádlotti mozdulatot miért ütésként és miért nem ellökésként állapította meg. Hivatkozott arra, hogy az orvosszakértői vélemény szerint a vádlott által megjelölt lökés is előidézhette a sértett elesését. A védői álláspont szerint az indítványozott bizonyítás lefolytatását követően a jogos védelmi helyzet megállapíthatóságát támasztja alá az is, hogy az elsőfokú bíróság részben elfogadta a vádlott vallomását, amikor rögzítette, hogy kezei lefogását megelőzően a sértett borosüveggel hadonászott. A védői érvelés szerint a helyszíni tárgyalás lefolytatásának hiányában az elsőfokú bíróság által rögzített tényállás felderítetlen maradt, melyet a bizonyítás felvételével lehet kiküszöbölni. Utalt arra, hogy az elsőfokú ítéletnek ezen hiányossága értékelhető mind teljes, mind részleges megalapozatlanságként, tehát eredményezheti mind az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, mind a bizonyítás lefolytatását követően védence felmentését. Másodlagos indítványával kapcsolatban kifejtette, hogy maga a rögzített cselekmény nem halált okozó testi sértésnek, hanem a gondatlanságból elkövetett emberölésnek minősíthető. E körben kifejtette, hogy az igazságügyi orvosszakértői vélemény szerint is a sértett fejének jobb oldalán nem volt külsérelmi nyom. Amennyiben azt a részt érte direkt erőbehatás, annak ereje nem lehetett közepes vagy annál nagyobb, ennél fogva nem feltétlenül kellett külsérelmi nyomot okoznia. Az elsőfokú bíróság is megállapította, hogy a vádlott egy alkalommal, kis erővel ütötte meg a sértettet. A kis ütőerő miatt egyértelműen arra lehet következtetni, hogy a vádlott szándéka még eshetőlegesen sem irányult testi sértés okozására. A védői álláspont szerint tehát csak az állapítható meg, hogy védence elmulasztotta a kellő gondosságot és körültekintést arra nézve, hogy a sértett az ittassága folytán kis erejű fizikai ráhatástól is eleshet és a fejét a beton járdába ütve akár halálos sérülést is szenvedhet. A

védencét tehát kizárólag hanyag gondatlanság terhelheti. Ezen jogi álláspont alátámasztásaként a bírósági határozatokban közzétett eseti döntésekre hivatkozott. Harmadsorban előterjesztett indítványával kapcsolatban utalt arra, hogy a vádlott esetében a büntetési célokat megfelelően

szolgálja a végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés is. Hivatkozott az igazságügyi orvosszakértői vélemény megállapításaira, mely szerint közvetett és nagyon távoli volt az oksági összefüggés a terhelti cselekmény és a sértett halála között. Utalt arra, hogy a sértett halálában részoki szerepe lehetett a 2016-ban hasonló körülmények között elszenvedett fejsérülésnek. A halál közvetlen oka azonban a trauma szövődményeként kialakult tüdőgyulladás volt. Szintén az igazságügyi orvosszakértő nyilatkozatára hivatkozva a sértett állapotát negatív irányba befolyásoló tényezőként hivatkozott arra, hogy a sértett a kezelést elutasította, valamint utalt arra is, hogy egy egészséges szervezetnek jó esélye lett volna az életben maradáshoz. Kifogásolta az elsőfokú bíróság részéről a védenca személyében rejlő társadalomra veszélyességre való hivatkozást, mivel korábban csak egy alkalommal, 9 évvel ezelőtt követett el bűncselekményt, akkor is kábítószerrel visszaélés miatt. Erőszakos cselekmény miatt sohasem folyt ellene büntetőeljárás. Indítványozta védenca javára enyhítő körülményként értékelni ténybeli beismerését és megbánását, a cselekmény után tanúsított segítő szándékú magatartását, a jelentős sértetti közrehatást, az időmúlást, a gondatlanság enyhébb fokát, az oksági összefüggés közvetett és távoli voltát, a sértett korábban elszenvedett sérülésének a halálos eredmény bekövetkezésében való részoki szerepét, azt a tényt, hogy a sértett a kezelést elutasította, a sértett meglévő egészségi állapotát, amely a felgyógyulását gátolta. Kérte továbbá figyelembe venni, hogy a vádlott a cselekményt megelőzően és azóta is rendezett életet él, családi kötelékei erősek, folyamatosan munkaviszonyban áll, stabil munkahellyel rendelkezik. A védői álláspont szerint ezen körülmények megfelelően indokolják védenccével szemben a próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetés kiszabását.

A védő a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében mind a fellebbezésében, mind az annak írásbeli indokolásában előterjesztett indítványait fenntartotta, és elsődlegesen védenca jogos védelem címén történő felmentésére, másodsorban a jogi minősítés megváltoztatására és a kiszabott szabadságvesztés büntetés lényeges enyhítésére, míg harmadsorban a jogi minősítés változatlanul hagyása mellett is a kiszabott szabadságvesztés jelentős enyhítésére, elsősorban próbaidőre történő felfüggesztésére tett indítványt. Kifejtette azon álláspontját, hogy a bizonyítás kiegészítése nélkül az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozatlan maradt. Utalt arra, hogy az indítványa szerinti jogi minősítés megváltoztatása a két bűncselekmény büntetési tételei közötti különbségre figyelemmel mindenképpen a kiszabott büntetés enyhítését kell, hogy eredményezze, valamint arra, hogy védenccével szemben a végrehajtandó szabadságvesztés büntetés mindenképpen eltúlzott.

A vádlott az utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy nagyon megbánta a történeteket, és ha tudná visszaforgatná az idő kerekét.

Az ügyész, a vádlott és védője által bejelentett fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. A védői fellebbezés tartalmára figyelemmel a felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései szerint teljesskörű.

A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék tárgyalása során megszegte a Be. 517. § (3) bekezdésében írt rendelkezést. Az elsőfokú bíróság a 2019. április 5. napján megtartott előkészítő ülésen a Be. 502. § (2) bekezdésének megfelelően a védő indítványára a vádlott hozzájárulásával mellőzte a vád lényegének ismertetését. A 2019. június 5. napján megtartott nyilvános tárgyaláson azonban arra figyelemmel mellőzte a vád ismertetését, hogy a vádirat már az előkészítő ülésen ismertetve volt. A Be. 517. § (2) bekezdés a) pontjában foglaltak szerint a tárgyalás megkezdése során az ügyész ismerteti a vád lényegét, ha az az előkészítő ülés

során nem történt meg, vagy ha azt a sértett azért indítványozza, mert az előkészítő ülésen nem volt jelen. A (3) bekezdésben foglaltak szerint a vádlott, vagy - a vádlott hozzájárulásával - a védő indítványára a vád lényegének ismertetése mellőzhető. A fentiek alapján megállapítható, hogy miután az előkészítő ülésen a vád lényegének ismertetésére nem került sor, úgy annak mellőzése a tárgyaláson csak a vádlott, vagy a vádlott hozzájárulásával a védő indítványára történhetett volna meg. Ilyen tartalmú indítványok azonban a vádlott és a védő részéről a tárgyaláson nem történtek. Megállapítható ugyanakkor, hogy az elsőfokú bíróság részéről e mulasztással nem történt olyan, a Be. 609. § (1) bekezdésében írt eljárási szabálysértés, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményezte volna. Nem volt lényeges hatással az eljárás lefolytatására, mert a vádlott és a védő a vádat megismerték, részükre a vádirat időben kézbesítésre került. Megállapítható, hogy a Fővárosi Törvényszék eljárása során az egyéb eljárási szabályokat betartotta, eljárási szabálysértésre az érdekeltek nem is hivatkoztak.

A tényállás megállapítása során az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte és indokolási kötelezettségének is eleget tett.

A vádlott sem az előkészítő ülésen, sem a tárgyaláson nem kívánt vallomást tenni, csupán egy rövid nyilatkozatot tett, mely szerint nem érzi bűnösnek magát. A nyomozás során tett vallomása került felolvasásra a tárgyaláson, amelyben elismerte, hogy a sértettet ő lökte el, továbbá védekezést terjesztett elő, melyben jogos védelmi helyzetre hivatkozott. Védekezésének tartalma szerint az őt borosüveggel fenyegető sértett kezét lefogta, majd miután az ígéretet tett, hogy nem üti meg az üveggel, elengedte a kezét, de a sértett hátralépett és felemelte az üveget. Ezt követően a vádlott tenyérrel jobb oldalán a sértett állát érintve megtolta, melytől hátraesett és beverte a fejét. Az elsőfokú bíróság a tényállást a vádlott részbeni ténybeli beismerése, az 1. számú tanú és **tanú2** tanú vallomása, az igazságügyi orvosszakértői vélemény, az orvosszakértők tárgyaláson történő meghallgatása és az ismertetésre került okirati bizonyítékok alapján mérlegeléssel állapította meg.

Az 1. számú tanú a tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy a vádlott és a sértett között szóváltás volt, majd a vádlott a sértett után ment, szembe fordultak, és az öreg a vádlottól kapott egy ütést a fejére. Ezután került a földre. Az 1. számú tanú a tárgyaláson már nem emlékezett arra, hogy az ütés ököllel vagy tenyérrel történt, a nyomozás során tett vallomását tartotta fenn. A nyomozás során a tanú úgy nyilatkozott, hogy az eseményeket megelőzően a sértett kiabált a vádlottal és borosüveggel hadonászott, majd a vádlott megfogta a sértett „grabancát” és ezután úgy tűnt, hogy a kedélyek megnyugodnak, de pár másodperc múlva a vádlott jobb kézzel, ököllel megütötte a sértettet az arca közepén. Az ütés erejéről nyilatkozni nem tudott, de egy határozott ütés volt, nem pofonhoz hasonló. A sértett elesését követően a helyszínre sietve a vádlott azt mondta neki, hogy „anyázás” miatt történt. **tanú2** tanú, a vádlott fia nem volt szemtanúja az eseményeknek, csak azt adta elő, amiről a vádlottól értesült. Vallomása szerint édesapja megütötte a sértettet, mert az borosüveggel hadonászott. A tárgyaláson eljáró igazságügyi orvosszakértők az írásban előterjesztett szakvéleményüket több ponton módosították, így időpontokat, időtartamokat helyesbítettek, illetve tartalmi változtatás, hogy a sértett esetében a bal halántéksont törése következményes nagy térfogatú keményburok feletti vérzéssel járt. Egyébként a történeti tényállásban rögzített, az elszenvedett sérülésekkel, valamint a halál okával kapcsolatos megállapításokat tették. Hangsúlyozták, hogy a sértett halála és a bántalmazás között a közvetlen oksági összefüggés kizárható, de a közvetett oksági összefüggés megállapítható. Ebben csekély részoki szerepe lehetett a sértett korábbi fejsérülésének, míg a kórházban történt elesése és a halál bekövetkezése között az oksági összefüggés kizárható.

Az elsőfokú bíróság ítélete 2. oldal utolsó bekezdésétől a 7. oldal 5. bekezdéséig igen részletesen értékelte az általa megismert bizonyítékokat, és logikus magyarázatát adta annak, hogy miért nem a vádlott védekezését fogadta el a tényállás alapjául. Az 1. számú tanú a konfliktus kialakulásától kezdve figyelemmel kísérte az eseményeket, következetesen tette meg a vallomásait. Amikor a tárgyaláson nem emlékezett megfelelően, akkor a nyomozás során tett vallomását tartotta fenn. Vallomásai részben alátámasztották, részben cáfolták a vádlotti vallomást. Az elsőfokú bíróság a vádlott azon előadásait fogadta el, amelyet az ügy egyéb bizonyítékai alátámasztottak. Nem tévedett azonban, amikor a bizonyítékok mérlegelése alapján a vádlott jogos védelemre való hivatkozását nem fogadta el, nevezetesen azt, hogy a sértett már ütésre emelte a kezében lévő borosüveget, amikor ő az arcán meglökte.

Megállapítható azonban, hogy a Fővárosi Törvényszék által rögzített történeti tényállás a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontja alapján részben hiányos. A cselekmény leírása ugyanis nem tartalmazza, hogy a vádlott a sértettet nyitott vagy ökölbe szorított kézzel ütötte meg, bár ennek a jogi minősítés szempontjából jelentősége van. A tényállás azt tartalmazza, hogy **vádlott** egy alkalommal a közepesnél kisebb erővel fejen ütötte a sértettet. Az elsőfokú bíróság minden ezen körülmény megállapításához szükséges bizonyítékot értékelt, csupán nem tulajdonított jelentőséget az ököllel vagy tenyérrel történő ütés tényének. Az elsőfokú ítélet indokolása 6. oldal 7. bekezdésében maga is rögzítette, hogy az 1. számú tanúnak a nyomozás során erre vonatkozóan tett nyilatkozatát elfogadta. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmára figyelemmel a tényállást annyiban egészíti ki, hogy „**vádlott** egy alkalommal, jobb kezének öklével, közepesnél kisebb erővel fejen ütötte a sértettet.”

Megállapítható, hogy a Fővárosi Törvényszék által rögzített és a Fővárosi Ítéltábla által ekként kiegészített tényállás már mindenben megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdéseiben írt megalapozatlansági okoktól, ezért azt a másodfokú bíróság felülbírálata alapjául elfogadta.

Az ítéltábla elutasította a védőnek a helyszíni tárgyalás megtartására vonatkozó indítványát. Ennek célja annak tisztázása volt, hogy az 1. számú tanú vallomásaiban ténylegesen olyan tényekről, történésekről számolt-e be, amelyeket látott. Az ő tartózkodási helyéről az események kellő részletességgel megfigyelhetők voltak-e. A másodfokú bíróságnak nem voltak kétségei azzal kapcsolatban, hogy az 1. számú tanú vallomásaiban általa ténylegesen észlelt eseményekről számolt be. A lényeges kérdéseket illetően következetesen tette meg vallomását, amely körülményekre a tárgyalás során nem emlékezett, azzal kapcsolatban a nyomozati vallomásában foglaltakat tartotta fenn. Elhatárolta, hogy mely tényekről szerzett tudomást közvetlen észlelés, illetve más személy elmondása alapján. A cselekménysort lényegében végig figyelemmel kísérte. Ezért a másodfokú bíróság nem látta indokoltnak a helyszíni kihallgatás bizonyítási cselekmény lefolytatását.

A másodfokú bíróság sem a vádlott felmentésére, sem cselekményének eltérő jogi minősítésére nem látott lehetőséget.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére, és helyes a cselekmény jogi minősítése is. Nem tévedett a Fővárosi Törvényszék, amikor **vádlott** bűnösségét a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés II. fordulata szerinti testi sértés büntetében megállapította.

Az elsőfokú bíróság nem látta megállapíthatónak azon vádlotti védekezést, hogy a korábban

borosüveget lóbáló sértett kezének lefogását, majd elengedését követően ütés céljából újra vállmagasságba emelte az üveget, így nem volt megállapítható az sem, hogy a vádlottat a sértett részéről közvetlen támadás érte, illetve ilyen támadás közvetlenül fenyegetett volna. A Btk. 22. § (1) bekezdésében írt büntethetőséget kizáró ok megállapítását kizárja az is, hogy a 4/2013. Büntető jogegységi határozat szerint a jogos védelem korlátját képezi az, hogy verbális cselekményekkel szemben nem vehető igénybe. A történeti tényállásban foglaltak szerint azonban **vádlott** és a sértett között szóváltás, vitatkozás folyt a sértett megütését megelőzően. Később maga a vádlott is az ütés okaként azt a magyarázatot adta az 1. számú tanúnak, hogy a sértett „anyázott”. Szintén a jogos védelem korlátai között került felsorolásra az, hogy a támadás kiprovokálása megfosztja a védekezőt az elhárítás jogszerűségétől. A törvényszék ezzel kapcsolatban azt állapította meg, hogy szóváltást követően a sértett a ... tér irányába indult és őt a hazafelé tartó vádlott 20-30 méter távolságból követte. A sértett útközben is káromkodva szidalmazta a vádlottat, aki a becsmérlő szavak hatására felgyorsította a lépteit és a sértett után ment. Amikor a vádlott utolérte a sértettet akkor szembe fordultak, és innen indult a bántalmazáshoz vezető cselekménysor. Bár a törvény nem ír elő kitérési kötelezettséget, de a vádlott és a sértett magatartása, a kölcsönös szóváltás, majd a sértett részéről a szitkozódás, míg a vádlott részéről az, hogy megfélemlítő célzattal a sértettet utolérte, kizárja a jogos védelem megállapíthatóságát. Mindketten a jogtalanság talaján álltak.

Az elsőfokú bíróság ítélete 7. oldal alulról 2. bekezdésében azt rögzítette, hogy nincs jelentősége az ütés erejének a bántalmazás megvalósulása körében. A halált okozó testi sértés és a gondatlanságból elkövetett emberölés elhatárolása kérdésében született eseti döntéseket áttekintve azonban megállapítható, hogy az ütés erejének és módjának ebből a szempontból jelentősége van. A BH1992. 225., a BH1999. 353., a BH2000. 235., és a BH1995.325. eseti döntések alapján látható, hogy a nyitott tenyérrel, testi sérülés okozása nélkül történő arculütés, a tenyérrel történő mellbelökés, a kisebb erővel való ellökés és a vállon ütés testi sértés okozására irányuló szándék hiányában nem alapozzák meg a halálos eredmény bekövetkezése esetén a halált okozó testi sértés büntetnének megállapítását, hanem csak a gondatlanságból elkövetett emberölés vétségének megállapításához nyújtanak alapot. Az arcnak ököllel történő megütése esetén még közepesnél kisebb erőbehatás esetén is azonban fennáll a testi sérülés bekövetkezésének lehetősége. A vádlott esetében a sérülés okozása tekintetében legalább az eshetőleges szándék megállapítható, tehát legalábbis belenyugodott cselekménye lehetséges következményeibe, abba, hogy ökolcsapásával a sértettnek sérülést okoz. A halálos eredmény bekövetkezésére azonban csak a gondatlansága terjedt ki, mégpedig a hanyag gondatlanság, mivel a tőle elvárható figyelmet és körültekintést elmulasztotta. Ezen túlmenően a másodfokú bíróság osztotta a törvényszéknek az elsőfokú ítélet indokolása 7. és 8. oldalain kifejtett jogi álláspontját. Csupán megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy az a körülmény, hogy a sértett arcán a bántalmazással összefüggésben nem rögzítettek elsődleges, tehát a konkrét ütestől származó sérülést, az adott ügyben nem képezheti hivatkozás alapját. Az életveszélyes sérülést követően a sértetten életmentő műtétet hajtottak végre, nyilvánvalóan az ütődéstől elszenvedett koponya sérülését vizsgálták. **Sértett** a bántalmazást követően mintegy két hónappal később halt meg, tehát róla minden sérülésre kiterjedő részletes orvosi dokumentáció nem is készülhetett.

A súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezés nem alapos. Az enyhítésre irányuló védői fellebbezés részben alapos.

Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő és súlyosító körülményeket, és nem tévedett, amikor a vádlottal szemben az igen nagyszámú és jelentős súlyú enyhítő körülményre figyelemmel - a büntetés középértékétől eltérve - a rendelkező részben írt szabadságvesztés büntetést szabta ki. Nem tévedett akkor sem, amikor a

szabadságvesztés büntetéssel arányosan mellékbüntetésül a közügyek gyakorlásától is eltiltotta. Nem kétséges, hogy vádlottat mintegy 9 évvel ezelőtt kábítószerrel visszaélés büntette miatt próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetésre ítélték, azonban az életvitele azóta kifogástalan. Esetében a bűnösségnek csekélyebb foka volt megállapítható, valamint a bántalmazás és a bekövetkezett eredmény közötti ok-okozati összefüggés is távolabbi. Ezért a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget a vádlottal szemben kiszabott büntetés súlyosítására. Ugyanakkor a bekövetkezett halálos eredmény mellett az általános visszatartás célját nem szolgálná megfelelően a szabadságvesztés büntetés tartamának csökkentése és annak próbaidőre történő felfüggesztése. Az enyhítő körülmények túlsúlyára, a vádlott személyében rejlő alacsonyabb társadalomra veszélyességre figyelemmel azonban a másodfokú bíróság nem látta indokoltnak vele szemben a szabadságvesztés büntetés börtönben történő végrehajtását. Ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a vádlottal szemben kiszabott 2 év 6 hónap szabadságvesztést fogház fokozatban rendelte végrehajtani a Btk. 35. § (2) bekezdésében írt rendelkezés alkalmazásával. A másodfokú bíróság álláspontja szerint ez a büntetés megfelelően szolgálja a Btk. 79. §-ban írt büntetési célokat, így sem az ügyésznek a kiszabott büntetés súlyosítására, sem a védőnek a próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetés kiszabására irányuló indítványai eredményre nem vezethettek.

A Fővárosi Törvényszék ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság- helyes indokai alapján - helybenhagyta.

Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be. 606. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2020. február 12.

. Török Zsolt s.k.  
a tanács elnöke

Dr. Mészáros László s.k.  
előadó bíró

Dr. Belovai Henriette s.k.  
bíró

A Fővárosi Törvényszék ítélete a rendelkező részben írt változtatással jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2020. február 12.

. Török Zsolt s.k.  
a tanács elnöke